

UUTISKIRJE

Olá meus amigos! – Terveiset teille ystävät, tuttavat ja lähettäjät

Hyvää uutta vuotta kaikille teille!

Työn tohinaa ja hommia riitti vielä hyvinkin joulukuulle. Ehdin kuitenkin saada kaikki tärkeät asiat tehtyä ja jäin lomalle jouluviikolla. Kun tein yhteenvedoa viime vuodestani 2024, olen siitä kovin kiitollinen. Monisanainen pohdintani ja yhteenvetoni viime vuodesta tämän kirjeen ihan lopussa, jos joku haluaa perehtyä tarkemmin.

Kohokohtia viime kuukausina

Marraskuun lopulla Angolan kirkon kirkolliskokous sujui hyvin täällä Lubangossa, graças a Deus. Pariin otteeseen keskusteluissa tunteet kuumenivat, mutta niistä päästiin yli. Haasteita kirkolta ei puutu! Isoja tai mullistavia päätöksiä ei tehty, mutta keskustelu oli hyvää. Oli mielenkiintoista seurata kulttuurien törmäyksiä laajan alueen kirkon sisällä. Kirkossa on kirjo erilaisia kulttuureita, perinteitä ja kieliryhmiä. Mutta myös ihailtavasti aina halutaan päästä lopulta harmoniaan. Kirkkolain ja -järjestyksen muutokset ja niiden käsittely jäi pöydälle, ne odottavat työstöä ja seuraavaa kirkolliskokousta 4 vuoden päästä.

Uusia piispaehdokkaita ei ollut ehdotettu. Molemmille nykyisille piispoille äänestettiin luottamusta ja jatko aika olla piispoina 70. ikävuoteensa asti. Tomas-piispa ei voi jatkaa johtavana piispana, koska hän on ollut sellainen jo kirkkolain ja -järjestyksen sallimat kaksi kautta. Joten Antonio Barroksesta tulee seuraava koko kirkkoa johtava piispa. Tuohon asemaan asettaminen on sunnuntaina 16.2.2025 Lubangossa.

Yllä kirkolliskokouksen mainosbänderölli. Alla vas. Keskusteluja ja äänestyksiä kirkolliskokouksessa. Alla oik. Kylläpä kirkkokansaa olikin paljon päätösjumalanpalveluksessa Santo Antonion kirkossa! Tässä loppukättelyä kirkon pihalla.

UUTISKIRJE

Joulukuun alussa pidin vielä vuoden viimeisen rovastikunnallisen pyhäkouluopettajakoulutuksen Etelä-Angolassa aivan Namibian rajan tuntumassa. Pienellä porukalla käsitelimme lasten kanssa toimimisen ja opettamisen periaatteita. Koulutuksen jälkeen olin kovin tyytyväinen, että onnistuin viimein pääsemään tuonnekin rovastikuntaan. Ja kuten yleensäkin, kovasti siellä toivotettiin tervetulleeksi pian taas uudelleen. Oli hyvä taputella vuoden työt koulutuksen jälkimainingeissa vielä toimistolla.

Kuvassa pihan maisemaa Shangalalassa, jossa yövyin matkalla joulukuun koulutukseen. Pihapuu kauniissa kukassa. Lehmiä nyhtämässä vähäisiä heinätuppoja. Kaukana taustalla näkyy sinistä Kunene-joen vettä.

Joulun ja uuden vuoden viettoni kertomuksen voisin vaikka kopioida vuoden takaisesta kirjeestä. Minulle näyttää syntyneen siis näköjään perinteitä. Joulun aikaan pidin lomaa jopa reilut kaksi viikkoa. Se teki hyvää tiiviimmän työrupeaman päätteeksi. Jouluni meni oikein kivasti ja rauhallisesti. Vietin sitä Lubangossa kavereiden kanssa. Aattoamu oli vähän höyrötystä, kun kokkasin ja leivoin vielä. Mutta aaton iltapäivänä menin ystäväni luokse täällä Lubangossa. Jouluaattona meitä oli viettämässä kuusi ihmistä koolla. Söimme ja pelasimme Settlers of Catan-peliä. Nyyttärijoululounaalle toin hiukan palaneen lanttulaatikon ja ihan ok lasagnea. Lanttulaatikon kohtalo harmittaa, nimittäin toin varta vasten lantun Suomesta Angolaan joulun lootaa varten. Ja sitten se ei ollutkaan niin valloittava makuelämys. No, mutta olipa meillä monenlaista muuta herkkua pöydässä ja kovin kylläiseksi tulimme. Sain joululahjoista avokadoja, palapelin, kynttilän, salmiakkia ja Fazerin suklaata. Joulupäivän rankkana ohjelmana oli tehdä palapeliä ja lueskella. Myös uusi vuosi vaihtui hyvin. Olin siinä jopa viikon telттаilemassa meren rannalla ihan eristyksissä muusta maailmasta, toki porukassa. Oli virkistävä irtiotto. Töihin paluu oli heti loppiaisien jälkeen.

Raputerveiset Atlantin rannalta.

UUTISKIRJE

Alkuvuosi lähtee yleensä hitaasti käyntiin töiden osalta. Olen nyt varautunut. Minulla on mielessäni materiaalien työstöjä, joita voin tehdä itsenäisestikin. Ja toivon, että vähitellen tämän vuoden suunnitteluun ja tuleviin töihin tulee tarkennuksia. Ei tässä olla jäniksen selässä.

Olkoon myös tämä vuosi 2025 meille yhteistyön vuosi. Olkaa yhteydessä, jos teillä on ideoita tai toiveita minun suuntaani. Etänä voi olla yhteydessä myös tänne Angolaan.

Onnellista, johdatettua ja hyvää alkanutta vuotta 2025 sinulle!

Kiitos, että uskollisesti rukoilette työn ja Angolan kirkon puolesta. Rukoukset todella kantavat!

Kiitos, kun olet mukana tällä matkalla kanssani Angolan ja Afrikan maisemissa.

Jatkukoon yhteinen työmme Jumalan käsinä ja jalkoina maailmassa!

Siunausta!

Terveisin Teija Lievonen

Tässä kuvassa olen Shangalalassa, taustalla apinanleipäpuut. Kuva: Anna Tikum

Jeesus huusi kovalla äänellä: ”Joka uskoo minuun, ei usko minuun, vaan lähettäjäni. Joka näkee minut, näkee lähettäjäni. Minä olen valo ja olen tullut maailmaan siksi, ettei yksikään, joka minuun uskoo, jäisi pimeyteen. Jos joku ei noudata minun sanojani, vaikka on ne kuullut, en minä häntä tuomitse. En ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan pelastamaan sen.”

Joh. 12:44–47

Mediavinkkejä:

Kauneimmat joululaulut-teemainen radiolähetys on kuunneltavissa tallenteena Deiplussassa:

<https://deiplus.fi/ohjelmasarja/17?mediaType=undefined> Herätys 11.12.2024. Minä olen mukana linjoilla kohdasta 2:23 eteenpäin.

Kannattaa käydä tykkäämässä ja seurata [Lähetysseuran Facebook-sivuja!](#) Sieltä voi seurata lähetyskuulumisia työalueilta maailmalla ja Suomessa.

UUTISKIRJE

Tuore esittelyvideo itsestäni ja lähetystyöstä on YouTubessa. Linkin kautta pääsee suoraan videoon:

<https://youtu.be/-eM0i4J5RRs>

Ei kannata lähettää isompaa postia minulle tai Angolan hankkeisiin. Uuden tullisysteemin mukaan ihan kaikki ulkomailta tuleva lähetys on tullattava, siitä tehtävä selvitys ja maksettava sekä tullille että postille. On ihana ajatus, että haluatte muistaa myös konkreettisilla asioilla, mutta jospa tekisimme niin, että Suomessa käydessäni (tai jos joku muu on Suomesta käymässä täällä) voin ottaa vastaan teiltä juttuja ja tuon itse mukanani laukuissa, niin vältetään tuo posti-tulli-show.

Teija Lievonen

KM, käsityön ja uskonnon opettaja

- Asiantuntija, lapset ja nuoret

- Asuinpaikkana Lubango
Angolassa

- Rautavaaralaislähtöinen, mutta
porvoolaistunut savolainen

Rukousaiheet

- Kiitos onnistuneesta kirkolliskokouksesta
- Kiitos lomasta ja joulusta
- Kiitos uudesta armon vuodesta 2025. Siunaa ja ohjaa meitä!
- Ohjaa ja varjele Angolan kirkon uutta johtavaa piispaa tehtävässään
- Ohjaa vuoden suunnittelussa ja tulevaisuudessa töissä
- Siunaa Lähetysseuran kaikkea työtä ja johdata tulevaisuuden suunniteluissa
- Varjele liikenteessä
- Äitini ja muu perheeni Suomessa
- Kiitos tärkeistä, työtä uskollisesti tukevista seurakunnista ja ihmisistä

Voit tukea työtäni myös taloudellisesti lahjoittamalla haluamasi summa MobilePaylla numeroon **58735** tai tilisiirrolla **FI38 8000 1400 1611 30**. Muista kirjoittaa viestikenttään minun nimeni, myös MobilePayssa.

Auta nyt
köyhyyden ja nälän keskellä eläviä
sopeutumaan ilmastonmuutokseen!
ymparistopankki.fi

Ekstrapolku: Yhteenveto vuodestani 2024

Te olette kirjeiden kautta kulkeneet kanssani arkea ja juhlaa viime vuoden varrella, joten tässä ei liene teille paljoakaan uutta. Kirjoitin kuitenkin itseäni varten yhteenvetona viime vuodestani ja lähetän sen tässä teillekin, jos jotakuta kiinnostaa tutustua minuun ja elämäni paremmin.

Vietin uuden vuoden teltailemalla meren rannalla tavoittamattomissa. Kun palasin sieltä kotiin, oli kiva lueskella Facebookista ystävien ja tovereiden tekstejä ja pohdintoja menneestä vuodesta 2024. Tämä sai minutkin kirjoittamaan ja avaamaan elämänmenoani. Vuoden vaihe on sekä taaksepäin katsomisen että tulevaan tähyilemisen paikka. Oli ihana vielä kelata mennyttä ja summata sitä yhteen! Vähän itketti ja myös hymyilytti tätä kirjoittaessa.

Vuosi 2024. Sitä merkkää ennen kaikkea isän kuolema. Oli aika isän kuolemaa odottaen, sitten sen tapahtuttua kuitenkin kolahdus, ja nyt aika isän kuoleman jälkeen. Kuolema ei ole minulle vieras. Jo lapsuudestani lähtien monia tättiä, setiä, eno, serkkuja ja muita sukulaisia on kuollut, läheisempiä ja vieraampia. Mutta oman isän kuolema tulee eri lailla iholle ja sen läpi. Rauhassa isä sai lähteä. Herra antoi, Herra otti. Kiitetty olkoon Hän.

Vuosi 2024 oli vaiheikas. Siihen mahtui paljon. Vuoden ensimmäiset kuukaudet saivat mukavaa piristystä, kun kaksi aivan huippua vapaaehtoistyöntekijää oli Lubangossa. Olin heidän ohjaajansa. Se oli mukava tehtävä. Naisten kanssa oli muutenkin kivaa. Oli rohkaisevaa, ilahduttavaa nähdä, miten Angola ja sen lapset vaikuttivat heihin, mutta myös, miten heidän työpanoksensa täydellä sydämellä vaikutti työpaikalla Onnellisessa lapsessa noin lyhyessäkin ajassa.

Maaliskuussa teimme riemukkaan matkan naapurimaahan Namibiaan kristillisen kasvatuksen koulutukseen. Matkasimme Lubangosta Windhoekiin pari päivää täydellä autolla, minä kuskena. Oli tunnelma kuin linja-autossa! Vaikka teimme matkaa monta tuntia, se meni sutjakkaasti; olihan hyvä seura ja keskustelut varsin mukavia ja avartavia. Matkanteko oli siis hyvä kokemus jo sinänsä, mutta myös perillä Windhoekissa meillä oli rikasta yhteyden, oppimisen ja jakamisen aikaa Angolan, Botswanan ja Namibian luterilaisten kirkkojen kesken. Eri teemoista oppimisen lisäksi oli valaisevaa myös tutustua erilaisiin laulu- ja muihin perinteisiin ja tapoihin näin luterilaisten kirkkojen keskenkin. Iloitsin, että sain olla mukana mahdollistamassa tätä kokemusta angolalaisille työtovereilleni.

Huhtikuussa ystäväni oli lomalla Angolassa, ja minäkin sain viettää lomaa hänen kanssaan. Meillä oli ihana loma sekä Angolan että Namibian luonnosta rennosti nauttien. Oli ihanaa. Angolaan saapumisestani (v. 2018) alle puolen vuoden päästä sain seuraa Suomesta, kun vietin pääsiäislomaa kaverin kanssa yhdessä, mutta Namibian puolella. Kerttu oli ensimmäinen töihini liittymätön vieras, ystävä Angolassa ja kotihuudeillani asti. Tili on nyt avattu. Tervetuloa muillekin Angolaan! Viisumikäytännöt ovat helpottuneet huomattavasti. Täällä on kaunista, lämmintä ja ihanaa, ja minä. Kannattaa tulla.

Lokakuussa pääsin juhlimaan uuden Ombwakadhen seurakunnan perustamista, kirkkorakennuksen vihkimistä ja vielä pastorin seurakunnan vastaavan tehtävään asettamista Etelä-Angolassa. Kaikki tuo siis yhdessä juhlistuna. Oli kyllä mielenkiintoinen ja mieleen jäävä, myös silmiä avaava ja opettavainen vierailu. Loka-marraskuussa Lubangon lähettiyhteisöä ja minua pysäytti ja järkytti amerikkalaisen, minusta jokusen vuoden vanhemman perheenisän, lähetystyöntekijän surma. Lähdit liian varhain ja se oli ihan väärin. Mutta Taivaassa sinulla on hyvä olla. Vain autuutta.

Joulun ja uuden vuoden aikaan pidin lomaa reilut kaksi viikkoa. Joulua vietin Lubangossa kavereiden kanssa syöden, pelaillen, palapeliä kasaten ja lueskellen. Uusi vuosi vaihtui hyvin teltailemalla lähettiporukassa jopa viikon meren rannalla eristyksissä muusta maailmasta. Oli virkistävä irtiotto karun ja kauniin luonnon keskellä. Töihin paluu oli loppiaisen jälkeen.

Töiden suhteen olin viime vuonna tyytyväinen. Aiempien muutosten ja epävarmuuksien jälkeen on ollut edes jonkin verran seesteisempää. Työtehtäväni ovat mieluisia ja motivoivia, ja niitä on sopivasti. Vuoden aikana pidin kolme rovastikunnallista pyhäkouluopettajien koulutusta syrjäisemmissä maakunnissa. Ne olivat minulle jälleen kovin opettavaisia. Sain taas nähdä, kokea ja ymmärtää paremmin maaseutuseurakuntien olosuhteita. Minä olen tyytyväinen onnistuneiden kurssien, hyvien keskustelujen ja yhteyksien luomisen puolesta. Ja minulla on valtava kiitosmieli koulutuksista ja yhteyden kokemuksesta. Oli ihanaa. Kuten ennenkin, nämä koulutukset ovat minulle tässä työssäni kultahippuja ja mieluisimpia työtehtäviä. Kiitos Jumalalle siitä, että saamme olla yhdessä, saamme oppia toisiltamme ja olemme Kristuksessa yhtä, vaikka olemmekin kaikki erilaisia.

Työtovereiden vierailut Angolassa kesä-, loka- ja marraskuussa virkistivät myös eloani. On mukava tavata toisia suomalaisia, esitellä Angolaa ja työtämme, puhua suomeksi työstä ja elämästä, saada vertaisseura. Olen jo aika tottunut kuski-tulkki-opas-yhdyshenkilö Angolaan suuntaaville vieraille. Voit lukea tai kuunnella Lindan tekemän Kirkko maailmalla radio-ohjelman kesäkuun reissustamme täällä: [Podcast: Matkalla Afrikan idästä länteen – Kohtaamisia Namibiassa ja Angolassa](#)

Loppuvuosi, syys-joulukuu oli töissä kovin tiivistähtistä; tehtävää moneen suuntaan. Kun on eri juttuja tehtäväksi, niin minulla on yleensä hyvä olo. Tunnen eläväni ja olevani hyödyksi. Mutta kyllä teki myös terää lomat ja irtiotot vuoden aikana. Täytyy olla myös aikaa palautua ja kasata voimia. Näin pysyy tasapaino.

On etuoikeus olla mukana toimimassa jäsenenä maailmanlaajassa Kristuksen ruumiissa. Onpa myös hienoa olla erityisesti kristillisen järjestön kautta kirkon hommissa. Olen ihan julkikristitty ja Jeesuksen nimeäkin saan huoletta toistella missä lystää. Kristilliset arvot ovat pohja ja saavat näkyä työssämme.

Lapset ja nuoret ovat valtavan tärkeitä ja rakkaita. Ja kaikkialla maailmassa on vielä paljon tehtävää, että jokaisella lapsella olisi turvalliset, tukevat ja rakastavat kasvuolosuhteet. Oma työni on kirkon piirissä ja kristillisessä kasvatuksessa. Lapsella on oikeus myös ilosanomaan hänen korvaamattomasta arvostaan ja

Jumalan rakkaudesta häntä kohtaan. Vuoden aikana sain uuden työparin ja hänen kanssaan ehkä vielä vähän edelleen selvitämme, miten toimimme yhdessä. Toivon tältä alkavalta vuodelta vähän uusia tuulia työssäni, vaikka toki lapsi- ja nuorisotyössä pysyen.

Osa työtäni (vai olisiko tämä elämäntapa?) on yhteydenpito Suomen seurakuntiin ja tukijoihin. Se on kiva osa työtä. On ollut uutiskirjeitä, etävierailuja, lehtijuttuja ja radiovierailukin. Mitä pidempään elän täällä, sitä vieraammaksi ja etäämmäksi jää Suomen arki. Media ei näytä kaikkea, ja muutenkin toiselta puolen palloa en ymmärrä kaikkea siitä, miten ihmiset voivat, tuntevat ja ajattelevat Suomessa. Suomessa käydessä, tai jos/kun sinne jossain vaiheessa paluumuutto tulee, niin olen ihan pihalla. Kuitenkin tämä linkki työtä tukeviin ja muihinkin seurakuntiin ja seurakuntalaisiin on tosi tärkeä. Uskon, että molemminpuolisesti.

Reissaaminen ja turismi ei itsessään minua juuri kiehdo. Viime vuonna työ liikutti minua naapuri-Namibiaan, Suomeen ja Angolan sisällä pohjoiseen ja etelään. Lomalla en myöskään matkustanut kauas, vaan lähitienoolla ja vähän Namibian puolella. En kaipaa matkustusta sinänsä, mutta matkoihin liittyvät ihmiset, seura, ja tehtävät määränpäässä ovat usein rikastuttavia. Sen vuoksi jaksaa reissata. Minusta on tullut ihan Angolan eläjä. Minä pidän asuinmaastani. Mietin, että uskaltaisiko sanoa, että rakastan, mutta en ehkä sitä uskalla kuitenkaan... Auringonpaisteinen, ilahduttava, väsyttävä, pysäyttävä arkeni on juuri hyvä juuri minulle. Arjen uomani ovat muodostuneet täällä luonteviksi. Olen kiitollinen ja takuvarma, että Jumala näki jo kauan sitten, että Teija kuuluu Angolaan. Aina ei ole kivaa, välillä turhauttaa ja ärsyttää, mutta silti, tämä on minun kotini. Jopa jokavuotiseen oleskeluluvan uusimisruljanssiin olen tottunut ja otan sen surkukupaisana seikkailuna.

Tämä vuosi oli nyt ensimmäinen ilman parasta Angolan ystävääni arjessa. Hän palasi kotimaahansa reilu vuosi sitten. Etukäteen jo vähän mietin, että mitenhän arki menee. Tulee mieleen Iltan laulun sanat: ”Kelle mä soitan et monelt oot tulossa? Kelle mä soitan, kun jumitan ruuhkassa? Kelle mä soitan, et ei ollu asiaa?” Voisin lisätä vielä, että: ”Kenen luo voin poiketa teelle, kun maailma pohdituttaa tai ihan muuten vain? Kenen voin kutsua kotiin, oli se missä siivossa tahansa? Kuka kutsuisi kotiinsa valmiille ruualle matkalta saavuttuani?” Mutta näin on kuitenkin vuosi mennyt, vaikkei tuota puhelu- ja vierailukaveria olekaan. Olen ehkä oppinut olemaan ja pitämään enemmän yksinolosta ja pohdiskelusta itsekseni. Ehkä olen enemmän sinut elämän ilojen ja surujen, arjen ja juhlan elämisen kanssa yksikseen tai itsenäisesti. Siihen on ollut tottuminen. Netin kautta yhteydenpito toimii ilahduttavan hyvin moniin rakkaisiin ympäri maailmaa, mutta on se erilaista yhteyttä kuin kasvokkain. Suomen reissuilla tärkeintä oli olla lähellä äitiä, enkä siksi minulle ominaisesti buukannut matkaohjelmaa reissuja ja tapaamisia täyteen. Mutta matkan varrelle sain sovittua myös joitakin tärkeitä tapaamisia ystävien kanssa fyysisesti ja reaalisti yhdessä. Se on hienoa.

Ja muuten yksinoloon liittyen. Vuonna 2024 hurahdin palapeleihin. Tein niitä useita, kunnes rajoitin sitä itseltäni, kun niiden tekemiseen koukutus kerrassaan yötä myöten. Mutta hyvin meditatiivista se on. Samalla kuuntelen radio-ohjelmia tai äänikirjoja. Käsityöt ovat edelleen juttuni, mutta niitä, samoin kuin lukemista, teen kausittain. Elokuville käyn edelleen, siis silloin kun on muutakin kuin toimintaa, jännitystä tai kauhua

tarjolla... Elokuvat maksavat ehkä 1/10 Suomen lippujen hinnoista. Tosin en ole Suomen hintakehitystä seurannut, mutta uskon, että kallista on. Elokuvateatteritarjonnan lisäksi olen tuijotellut Youtubesta täysin hömppää ja höttöä romantiikkaa kotona. Kaverin kanssa olen käynyt kävelyillä, mikä tekee hyvää kropalle ja mielelle. Välillä, kylläkin vuonna 2024 aika harvoin, olen pelannut lautapelejä kavereiden kanssa.

Iso perheeni sai viime vuonna taas uuden jäsenen, siskontytönpojan. Tuota (neljättä) sukupolvea meidän perheessämme nyt siis jo kasvatetaan. Toiseksi nuorin siskonlapseni täysi-ikäistyi, mikä on aivan uskomatonta käsittää! Miten eilisen lapsi voi nyt olla jo muka aikuinen? Toiseksi nuorin perheenjäsen täytti tänä vuonna 1 v. Ja onhan tuota nuorinta sukupolvea vielä viisi vanhempaa lastakin. Yhtä kiitollinen kuin olen siskontytönpojan, niin myös ystäväni pienen ensimmäisestä syntymävuosipäivästä. Elämä on lahja. Kummipoikani ovat jo miehenmitoissa ja omissa elämänvaiheissaan. On ollut ilo elää Afrikan kummina mukana myös ja etenkin nuorimman, kummitytön, kasvussa ja oppimisessa.

Terveyteni on ollut oikeastaan hyvä. Ei tule nyt mieleen mitään suurempaa vuoden ajalta. Jos on ollut, niin olen unohtanut. Pian synttäreideni jälkeen olen kuitenkin ollut muka huomaavinani, että vanhuus tekee tuloaan. Polvet alkavat kremppailla (sukuvika), narskuttelen öisin omat hampaani piloille ja kroppa väsy helpommin kuin ennen tai paremminkin toipuu rasituksesta pidempään kuin ennen. Täytyy ottaa vastaan, mitä tulee.

Takanani on erityinen vuosi, johon mahtui paljon kaikkea niin yksityis-/perhe-elämässä kuin työrintamallakin. Tuntuu, että oli jotenkin epämääräinen ja katkonainen vuosi, kun koko alkuvuosi oli jännityksessä elämistä, että milloin isän lähtö tulee. Ja sitten Suomi-reissuista (hautajaiset ja työntekijäpäivät) tuli katkoja minulle normaaliin Angolan arkielämään. Kuitenkin vuoden lopulla olin tyytyväinen olooni ja olemiseeni. On ollut sopivassa suhteessa työtä ja lepoa. Itsenäistä työskentelyä ja yhdessä tekemistä. Terveyttä. Toivoa. Anteeksiantoa. Varjelusta. Kaikessa olen onneksi saanut olla Jumalan kämmenellä ja Jumalan johdatukseen ja huolenpitoon turvaten. Luota sinäkin, että sinua kannatellaan ja johdatetaan, millaisessa tilanteessa sinä oletkaan.

Vuosi 2024 vaihtui vuoteen 2025.

1.1.2025, niin kuin sitä seuraavat päivät, oli Atlantin rannalla kovin tuulinen ja aallot jylläsivät vaahtopäisinä. Mietin, että enteileeköhän tämä tätä vuotta. Onko edessä myrskyjä, tuulta ja tuiverrusta? Toivottavasti ei. Mutta olen myös elämästä oppinut, että tulevaa ei voi ennustaa. Minulla on kuitenkin valtavan hyvä ja voimakas Taivaan Isä, jonka joukoissa saan tallustaa rantatyrskyissä, metsissä ja aavikoilla. Hän pitää minusta huolen. Siksi en pelkää, olen toiveikas ja luottavainen.

Toivon meille kaikille tälle alkaneelle vuodelle 2025 iloa, rauhaa, terveyttä ja rakkautta!

